

ПЛЪВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плевенски Гласъ“ ще излиза всѣка Педѣля. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всѣка дума по 3 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Цари за публикуване обявления и други се прѣдаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Войлжови, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плевенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бъдат платени. Обявленията на г. Приставитѣ по 2 ст. на дума. — Единъ брой 15 ст.

Симеонъ Ангеловъ Симеоновъ на именний си день, 1 Септемврий т. г. нѣма да приема посѣщения.

Извѣствамъ, че продавамъ собствената си къща, находяща се въ „Върбишката“ махала, при сѣбѣди: Никола Чобановъ, Рачо Пантолонджията и пѣтъ, съ дворъ 300 кв. метра.

Ив. Хр. Ширинковъ

ПРОДАВАМЪ ЕДНА КЪЩА II КВАРТАЛЪ № 381 И СТОКАТА ВЪ ДЮКЯНА № 375 И ЛОЗЯ.

2-4

Илия Ив. Донковъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Чрѣвъ настоящето си съобщавамъ, че издадената отъ мене полица на Илия Петровъ отъ гр. Плевенъ съ дата 10 Септемврий 1896 год., а съ падежъ 10 Септемврий 1898 год. платима въ гр. Плевенъ съ подписъ Хр. С. Куршумовъ, те ми е призната, понеже тя е безпарична и като такава отказвамъ да ѝ заплатя. Всѣко трето лице сѣдиетъ на тая полица, ще го считамъ за неинъ държателъ.

Плевенъ, 1 Августъ 1898 год.

Хр. С. Куршумовъ 4-4

Плевенъ, 30 Августъ 1898 год.

Изборитѣ минххх, нѣ озлоблението на опозицията не прѣдстава; то намира мѣсто и днесъ въ колонитѣ на опозиционнитѣ вѣстници. Дѣйствително, такава загуба не се забравя: шамара е доста чувствителенъ. И съединението на опозиционнитѣ фракции не помогна. Чудно нѣщо наистина? Ако човѣкъ чете органитѣ на всѣка фракция, или партия го кажете, ще дойде непрѣмънно до заключението, че всѣка отдѣлна опозиционна фракция има толкова много послѣдователи, щото едва ли не цѣлия народъ влиза въ нейний съставъ. Радославовъ съ своитѣ „Народни Права“ всѣки день ни оповѣстява това; сѣщото нѣщо се каза двадесетъ пѣти и въ конгреса на послѣдователитѣ му, който стана минжлата есенъ въ София. И ще се съмнява ли нѣкой, че Радославовъ нѣмалъ партизани въ провинцията, когато има и протестъ вече, подписанъ отъ двадесетъ хиляди избиратели се отъ провинцията? Ами „Свобода“? Тя е довела Княза, тя Му е дала короната, тя е основала Династия въ България—(на колѣнѣ прѣдъ нейнитѣ заслужили дѣйци (sic)) и да нѣма народа съ себѣ си, може ли да бѣде! И чудно нѣщо, наистина, инспираторитѣ на този вѣстникъ не правятъ протестъ — ажеба защо ли? Защото иматъ народа задъ гърба си, за това ли? Не, а защото народа ги има вече задъ гърба си, защото ги прѣзира за минжитѣ имъ злодѣяния, за това вѣматъ смѣлостта на доблестния шефъ на сопаджитѣ да послѣдватъ примѣра му, защото, не е скрито, че и тѣ горятъ отъ нетърпѣние по-скоро да се видятъ на министерскитѣ кресла. И слѣдъ това, ако въ колонитѣ на „Свобода“ и „Народни Права“ се лѣжатъ горчиви сълзи, че на избирателитѣ не била дадена възможность да упражнятъ по изборитѣ своитѣ права; ако въ всѣки редъ се чете пълно разочарование въ способността на тоя народъ да ги доведе още единъ пѣтъ на власть, то е обяснимо. Пѣкъ и дивиза на тѣзи два органа е да правятъ капиталъ отъ всичко, да не пропусчатъ нито най-малкия случай за атака срѣщу умразното тѣмъ правителство, което въпрѣки и протеста на огромната (!) либе-

рална партия, продължава съ сѣщото спокойствие и хладнокрѣвие да направлява сѣдбинитѣ на отечеството ни въ пѣтъ на прогресса. Нѣ да се дава мѣсто на такива съобщения, които не съдържатъ въ себѣ си нито сѣнка отъ истина въ колонитѣ на вѣстници, като: „България“ и „Прѣпорецъ“, това ни е не обяснимо, защото тѣзи два вѣстника минаватъ за по-сериозни отъ другитѣ опозиционни органи. Да ли е това неволна грѣшка или не, ние не знаемъ, нѣ доущаме, че това се върши, за да се удовлетвори каприза на извѣстни лица, които сѣ си турили за задача по-какъвто и да е начинъ да станатъ министри. За потвърждение на това нѣщо ще укажемъ и на факти. В. „България“ дава мѣсто на една телеграма отъ с. Николаево, Плевенска околия, съ която извѣстния стамболието-радославистъ Иванъ Мойновъ съобщава, че избора за общински сѣвѣтници станалъ съ трешение на джамове и чупение на глави отъ страна на партизанитѣ на народната партия. Да се дава мѣсто на телеграмми съ подобно съдържание, разбираме, нѣ ако достоверността имъ бѣде провѣрена. Може ли ни каза в. „България“, кой е трошилъ джамовитѣ и кой е чупилъ глави? Партизанитѣ на народната партия ли, или извѣстна стамболовщината? Въ настоящия случай, както и въ други „България“ става отзивъ на такива невѣрни донесения, които убиватъ доброто ѝ име на безпристрастенъ органъ, което си е създала. Партизанитѣ на народната партия въ това село сѣ болшинство и не е имало нужда да чупятъ прозорци и разбиватъ глави, за да спечелатъ избора. Този подвигъ е извършенъ отъ смѣтѣта на стамболовщината, която е научена на подобни разбойничества срѣдъ пладнѣ и която, като не се надѣва на себе си, понеже е една нула, за да развали избора, извършила е това нападение съ камъне на бюрото, като сѣ наранили и самия прѣдѣдател на бюрото. Въ колонитѣ на „Прѣпорецъ“ се дава мѣсто на такива сѣщо невѣрни донесения, които повече бихъ имали мѣстото си въ колонитѣ на „Свобода“ или „Народни Права“. Тукъ се подвизава единъ пехливанитѣ съ тѣмно минжло, на когото щастие е помогнало да бѣде секретаръ по за 6 мѣсеца въ двѣ общински управления, съ което си достойнство не може да се нахвали. И в. „Прѣпорецъ“ става отзивъ на неговитѣ клѣвети, чрѣвъ които му се иска да стане мченикъ на социалнитѣ си убѣждения, като не си прави даже и труда да провѣри истинността на съобщението. Най-послѣ, ако съ подобни случаи не си послужатъ, то съ какви други? Изборитѣ се извършихъ, трѣбова да се експлоатира добръ удобния случай, дано се посигне нѣщичко, а на е много горчивъ, та лѣсно не се прѣгълта.

Не е такава прѣдзначението на пресата, нѣ за сѣжаление, всѣчки вѣстници, даже и по-сериознитѣ, не могатъ да се избавятъ отъ това си навикновение да експлоатиратъ невинни случаи и да си служатъ съ тѣхъ. Изборитѣ минххх и извадихъ на лице факта, че народа дава своето довѣрие на лицата отъ народната партия, а съ това заедно дава морална подкрѣпа на правителството на чело, на което съ достойнство стои Г-нъ Д-ръ К. Стоиловъ, поне това нѣка ги връзума, и убѣди, че народа цѣни по дѣлата, а не по праздни приказки.

Царско благодарение.

Година 1898 ще бѣде ознаменова съ едно благодарение, изходяще отъ тамъ, отъ гдѣто се пушатъ лъчитѣ, които освѣтяватъ цѣлото славянство. Бѣлия царъ, всѣмогщій русски Импера-

торъ Николай II прѣвъ този мѣсець е искалъ своята миролюбива политика, поканилъ всѣчки сили, да се спрѣ това прогресивно вхуружаване, което толкова много истоцава народитѣ, което толкова злѣ застрашава цѣлия свѣтъ. Царъ Николай съ това съобщение прави една истинска челолюбива постѣпка, като истински християнинъ. Той е дѣйствителенъ благодѣтель на народитѣ и, ако неговото слово бѣде послушано отъ силитѣ, той ще остане истински благодѣтель въ края на 19-й вѣкъ. Какъвъ ще бѣде резултата, какъвъ ще погледатъ силитѣ, които сѣ се въоръжили отъ главата до пѣтитѣ, насъ малко ни интересува, защото сме навикнали вече на прогресивното въуржение, но това, което ни най-много ни радва е обстоятелството, че цѣлия свѣтъ признава, че желанието, предложението на всемогщій царъ, е погледнато съ подобающето сериозно внимание. Колко ще бѣде щастливо челолюбивостта, ако се види единъ день малко освободено отъ постояннитѣ заплашвания, колко ще е това челолюбивостта щастливо, ако се види отъ малко малко освободено отъ тѣжкитѣ и не силнитѣ задължения, които лежатъ на плѣтитѣ му. Този актъ на челолюбивостъ Негово Императорско Величество Николай II сѣ изказва отъ височината на прѣстола си като истински православенъ християнинъ. Съ тази си постѣпка, той прѣвързва още повече славянитѣ, които сѣ гладали и гледатъ въ неговото лице спасителя на поробенитѣ, огнетенитѣ. Днесъ има всѣкой право да го нарича благодѣтель. Баща му бѣше миротворецъ, дѣдо му освободителъ, а младия и мощенъ царъ Николай благодѣтель. Ето и съобщението.

Държавниятъ вѣстникъ обнародва слѣдующето съобщение, което министрѣтъ на външнитѣ работи, Графъ Мураевъевъ, е отправилъ на 12/24 того до прѣдставителитѣ на всѣкитѣ държави, както сѣ акредитирани въ Петербургъ: „поддържанieto на общия миръ и възможното намаление на извѣмѣрнитѣ въоружения, които сѣ единъ товаръ за всѣкитѣ народи, се явяватъ въ настоящето положение на цѣлия свѣтъ като идеалъ, къмъ който би трѣбвало да се стремитъ усилията на всѣкитѣ правителства. Челолюбивитѣ и великодушни възгледи на императора сѣ напълно съгласни съ това. Като е убѣденъ, че тази висока цѣль отговаря на най-сѣществениитѣ интереси и на законнитѣ желания на всѣкитѣ сили, императорското правителство мисли, че настоящиятъ моментъ е твърдѣ благоприятенъ, за да се търсятъ, посредствомъ международни преговори, най-дѣйствителнитѣ срѣдства, за да се ускорятъ за всѣкитѣ народи благодаренията на дѣйствителенъ и траенъ миръ и да се тури край на прогресивното развитие на настоящитѣ въоружения. Прѣвъ течението на послѣднитѣ двадесетъ години, поддържанieto на мира е било поставено като цѣль на мѣждународната политика. Въ неговото име великитѣ държави сѣ сключили по между си съюзи и за да гарантиратъ по-добръ мира, тѣ сѣ развили военнитѣ си сили до неизвѣстни до сега размѣри и ще продължаватъ още да ги увеличаватъ, безъ да отхиватъ прѣдъ никоя жертва. Всѣкитѣ тия усилия, обаче, не сѣ могли да достигнатъ благотворителнитѣ резултати на желаното умиротворение. Финансовитѣ тегиби постоянно се увеличаватъ и достѣгатъ общественото благосѣстояние. По-вечето отъ интелектуалнитѣ и физически сили на народитѣ, работата и капиталѣтъ, се отбиватъ отъ естественното имъ назначение и се употребяватъ безъ никаква полза. Стотини милиони се употребяватъ за доставянieto на страшни разрушителни снареди, ко-

